

Havazz, ősztendő

*Melyik nyomomat temetheti most...
Tíz óra van még ez ősztendőben.*

*Van bőven, mit eltemetni, van,
félrecsúszott lábnymom van bőven.*

*Hantolhat hőöket, akadtak idén is,
és azok is, kik egy-egy lépésre ráfizettek —*

*csak takarja elkent, ferde lábnymom;
nem járhat biztosan, ki sohasem ijedt meg.*

Az ő udvarában

*„Az ő teste sosem lesz poros,
árnyékot nem vet, hajában a
virágok sosem hervadnak el.”*

*Nem vicsorgunk az ő magasztos hajlékában.
Ide rendeltettünk.
Minden sejtünk erre lökdösött.*

*Az ő ujja rendelte belénk
a Jóság Kútjait,
virágot hajunkba,
utunkra fényeket,
hogv láttassanak árnyékaink.*

*Nem tűrheti ez udvar,
hogv vicsorogjunk a
Csók Ravatalánál —
ide rendeltettünk,
erre űztek minden sejtjeink.*

*Az Ő kénes lehelete
szárította ki bennem
a Jóság Kútjait,
hogv könnytelen állhassak
az ő magasztos ravatalánál.*